

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. XIX. De bello, quod lege indictum fuit, deque eo, quod sponte susceptum ab Hebræis est. Quales pacis leges oblatæ hostibus sint. Quid illud sit, quod Talmudici de septem præceptis tradunt, quæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

latria. Hebraorum notabilis sententia de Abramo: & quando is rectum numinis cultum susceperit.

Sed, omissis istis, expediamus porrò quæ de militia Iudæorū in mentem nobis veniunt. Duplicis generis bella Talmudici constituunt, quæ gesta à sacro populo fuere. nam & מלחמת מצוה ea bella appellant, quæ iussu numinis, legisque suscepta sunt: & rursus מלחמת הרשות ea esse ajunt, quæ pro imperio, atque ad ampliandam rempublicam gessere. De priore genere ita Maimonides infit in Halacha Melachim, in cap. v. מלחמת המצוה היא מלחמת שבועה עממים ומלחמת עמלק ועזרת ישראל: מיד צר שבא עליהן: *Bellum, quod lege indictum dicitur, illud est, quod cum septem populis, atque cum Amalekitis fuit: aut si suppetias ferri necesse fuit cuidam Israëlita tribui, quam hostis invaderet.* Septem illi populi, de queis loquitur, fuerunt Chittæi, Girsasæi, Emoræi, Cananæi, Chivæi, Perizæi, & Iebuzæi, quorum sedes armis invadere Israelitas jubet Deus in Exodi capite xxiv, & in Deuteronomii capite vii. De memoria autem Amalekitarum obliteranda illustre est numinis edictum in Deuteronomii capite xxv. Ad posterius bel-

N 5 lorum

lorum genus ea pertinent, quæ subji-
cit ibidem Maimonides, מלחמת הרשות
היא המלחמה שילחם המלך עם שאר העם
להרחיב גבול ישראל ולהרבות גדלתו ושמעו
*Bellum, quod pro imperio susceptum ap-
pellant, illud est, quod cateris populis rex
intulit, ad proferendos Israëlitarum fines,
atque ad augendam magnitudinem fa-
mamque eorum. In eadem Halacha in
capite vi persequitur Maimonides
quasdam cautiones, quas in utroque
bello servari summus Deus voluit, quæ
in Deuteronomii capite xx scriptæ in
hanc ferme sententiam sunt. Cum ve-
neris ad aliquam urbem, ut oppugnes eam,
primum invita eam ad pacem. Si respon-
derint se pacem colere velle, portasque ape-
ruerint, sint tibi tributarii, serviantque
tibi omnes, qui in ea urbe sunt. Quod si
non ineant pacem tecum, sed bello & ar-
mis experiri tecum malint, obside urbem,
cumque tradiderit eam Deus in manum
tuam, percute omnes masculos acie gladii,
foeminas vero puerosque, & jumenta, de-
nique quicquid erit in urbe, & omnia spo-
lia ejus, auferes tibi, fruerisque prada ho-
stium tuorum, quam dederit tibi Deus.
Atque hoc quidem pacto victoriam exer-
cebis duntaxat in iis urbibus, quæ procul
à te aliis in terris sitæ sunt. At cum iis ur-
bibus, quas tibi Deus tuus habitandas ple-
no hæ-*

no hereditatis jure dat, aliter agendum est. Cave enim, ne illic vitam cuiquam homini relinquas. Hic quod summus legislator parcendum illis gentibus ait, quæ oblatam pacem acceperant, ita intelligendum Talmudici ex vetustissima majorum traditione ajunt, ut insuper necesse habuerint eæ gentes suscipere septem præcepta, quæ filiis Noachi data ante beatum Abrami seculum sunt. alioquin vitam illis relinquendam haud fuisse, quibus religio nulla numinisque observantia esset. Enimvero Iudæorum sapientissimi ita ajunt, sex res fuisse, de quibus edictum numinis acceperit primus hominum parens. nam & cœlitus didicisse eum, celebrandam divini nominis majestatem esse, atque jura dici mortalibus debere: & rursus, interdictum illi fuisse, ne sanguinem humanum funderet, neve idola coleret, aut rapinas exerceret, tum ne multiplicato mox hominum genere, incestis se nuptiis scœdaret. Atque hanc quidem esse Cabbalicam quandam doctrinam, quæ tradita posteris per manus sit ab usque Mosis seculo: cæterum, ex tacito sensu cujusque, atque in universum ex verbis Pentateuchi manifestum esse, hæc præcepta in hunc modum data primo homini

mini

Subji-
 טלחמ
 הויה
 להחיים
 m ap-
 lis rex
 fines,
 e fa-
 na in
 ides
 que
 quæ
 æ in
 n ve-
 eam,
 spon-
 e ape-
 ntque
 uod si
 ar-
 bem.
 num
 idii,
 de-
 spo-
 ho-
 eius.
 ver-
 cul
 ur-
 ple-
 ha-

mini fuisse. Tandem vero Noachum
 cœlesti voce admonitum esse, ne mem-
 brum vivi animalis comederet. Scri-
 ptum enim in Genesi esse, *carnem cum
 anima ejus, qua est sanguis ejus, non ede-
 rit.* Ita septem præcepta confici ajunt,
 quibus tantisper gens mortalium re-
 gebatur, donec Abramo posita lex de
 circumcissione fuit. Talmudicorum
 sententiam, quæ exposita à nobis est,
 eruditissimus Maimonides illis verbis
 recitat, quæ extant in Halacha Mela-
 chim, in capite ix. על ששה דברים
 נצטווה אדם הראשון על עכום ועל ברכת
 השם ועל שפיכות דמים ועל גילוי ערוה
 ועל הגזל ועל הדינום: אף על פי שכולן הן
 קלה בדין ממשנה רבינו והרעת נוטה
 להן מכלל דברי תורה יראה שעל אלו
 נצטווה: הוכיף לנח אבר מן החי שנאמ'
 אך בשר בנפשו דמו לא האכלו: נמצאו שבעה
 מצוות: וכן היה הדבר ככל העולם עד
 אברהם בא אברהם נצטווה יתר על אלו במילה:
 Antequam à diverticulo ad rem re-
 deamus, libet nobis exponere quid il-
 lud sit, quod ex Talmudicorum sen-
 tentia diximus, inter septem præcepta,
 quæ primis mortalibus data sunt,
 etiam hanc sanctionem numinis fuis-
 se, qua interdictus illis idolorum cul-
 tus est. Vtique Maimonides in Hala-
 cha Habodat Cochabin & Mazzaloth,
 luculenter ostendit, vitiosam religio-
 nem

nem inter ipsa mundi initia inolevisse. etenim jam tum Enoschi tempore ex hominum quadam superstitione sidera planetasque in magno honore esse cœpisse, licet à vero numine nondum penitus descisceretur. mox, ut est fecunda res error, templa atque simulacra stellis consecrata esse, donec tandem, spreto plane numine divinam religionem omnem planetis duntaxat tribuerunt. Excipit tamen maximus Rabbinus paucos quosdam, Chanchum, Methuscelachum, Noachum, Semum, atque Heberum, qui Deum unum, eundemque vere optimum atque maximum semper pura, integra, incorrupta & mente & voce venerati sunt. De errore enim, qui mortale genus tenuit, deque seculi vitio loquitur. Ipsum Abramum sero admodum, cum jam quadraginta annos natus esset, agnovisse ait Deum conditorem suum. fuisse enim eum in Vre Chaldæorum tenebris & caligine mentis demersum, inter homines supersticiosos, idololatriasque, atque una cum illis eandem insaniam insanivisse. tandem vero, cum meliora edoctus à numine esset, studuisse eum inscitiam veteri Chaldæis eximere: sed quoniam infidiis à rege petebatur, in Charanensium

sium.

sum sedes eum concessisse, atque hinc in Cananæam venisse, ubi cœlestem doctrinam tam feliciter ad suos propagavit, ut jure eum Maimonides *עמוד הוראות* *columen atque stabilimentum seculi* appellet. Hæc summo iudicio animadvertit author cordatissimus. Neque nos ea referre piguit, quia illustrare Talmudicorum scitum poterant, quod de septem illis præceptis retulimus, quæ Noachi posteros ita obligabant, ut, si forte populi quidam inter pacis leges suscipere eorum observationem recusassent, eos Iudæi excindere penitus, tanquam barbarie atque immanitate efferatos, iussi sint.

CAPUT XX.

Feciales pacis offerendæ causa missos esse etiam ad septem Cananæa populos, contra quam vulgo existimatum est. Cur Gibeonitis dolo atque astu opus fuerit ad petendam pacem. Cur septem Cananæa populi ad internecionem occisi. Cur Ammonitis & Moabitis oblata pax non sit. De sacerdote, qui prælii causa ungebatur.

NVnc porrò alia exequamur, quæ Maimonides ad interpretationem illorum verborum attulit, quæ nos paulò